

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce: nezl. Š. H., narozený dne X
zastoupený X, zákonnou zástupkyní
oba bytem X
právně zastoupený Mgr. Jindřichem Hájkem, advokátem
sídlem Na poříčí 1071/17, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2025 č. j. MPSV-2025/101954-925,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž žalovaný potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky pro hlavní město Prahu (dále též „ÚP“) ze dne 12. 2. 2025 č. j. 324633/25/AB (dále též „rozhodnutí ÚP“). Tímto rozhodnutím ÚP rozhodl o změně výše náhradního výživného přiznaného žalobci jako oprávněné osobě z částky 3 000 Kč na částku 1 488 Kč ode dne 1. 7. 2024 podle § 4, § 8, § 9 a § 10 zákona č. 588/2020 Sb., o náhradním výživném pro nezaopatřené dítě a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZNV“).
2. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobce podanou žalobou.
3. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá nesprávné právní posouzení a chybný výklad § 4 ZNV ohledně výpočtu žalovaného určujícího novou výši náhradního výživného. Žalovaný vypočítal Kč výši náhradního výživného v jednotlivých měsících na částku 1 488 tak, že k částkám: 3 000 Kč v březnu 2024 odečetl minus(-) 3 051 Kč v dubnu 2024, dále přičetl 3 000 Kč v květnu 2024 a přičetl 3 000 Kč v červnu 2024, celkem 5 949 Kč, a vydělil čtyřmi, což žalobce považuje za nelogické. Podle žalobce tento postup vede k absurdnímu výsledku tím, že záporná částka snižuje průměr náhradního výživného. Podle žalobce by záporná částka minus (-) 3 051 Kč v měsíci dubnu 2024 pro účely stanovení výše náhradního výživného měla být posouzena jako 0 Kč, jelikož náhradní výživné nemůže být záporné. Zohlednění záporné částky při zprůměrování vede k nezákonnému krácení dávky. Při výkladu a výpočtu podle žalobce, kdy se záporný rozdíl zohlední jako 0 Kč pro účely nároku na náhradní výživné v daném měsíci, by částka náhradního výživného neměla být snížena z původní částky 3 000 Kč. Žalovaný měl proto vypočítat rozdíl mezi stanoveným výživným a skutečně přijatým plněním pro každý měsíc rozhodného období (březen až červen 2024), u takto vypočtených měsíčních rozdílů aplikovat limitaci 3 000 Kč (pokud je rozdíl vyšší než 3 000 Kč, počítá se 3 000 Kč; pokud je nižší, počítá se skutečný rozdíl; pokud je záporný, počítá se 0 Kč, resp. v případě převýšení plnění nad stanoveným výživným se tato hodnota pro účely výpočtu náhradního výživného na dané období nezapočítává kladně), a z těchto limitovaných měsíčních rozdílů pak vypočítat měsíční průměr pro určení výše náhradního výživného na další čtyřměsíční období.
4. Podle žalobce se výše náhradního výživného nestanoví jako průměr výše náhradního výživného za předchozí 4 měsíce, jak to učinil žalovaný, nýbrž jako rozdíl výše měsíční dávky výživného určené v exekučním titulu a částečného plnění výživného v příslušném měsíci. V daném případě bylo výživné plněno jinak než v pravidelných měsíčních dávkách, proto se stanoví pro účely stanovení výše náhradního výživného měsíční průměr částek částečného plnění výživného. Rozdíl mezi stanoveným a plněným výživným je uvedený v pátém sloupci tabulky uvedené v rozhodnutí ÚP, jeho součet za měsíce březen až červen 2024 činí celkem 26 365 Kč. Průměr rozdílu mezi stanoveným výživným a plněným výživným za jeden měsíc tak činí 26 365 děleno čtyřmi, tj. částku 6 591,25 Kč, tedy průměrné měsíční placené výživné činí 6 591 Kč, což ani z poloviny nedosahuje stanoveného výživného určeného soudem na částku 14 400 Kč. V důsledku limitace do částky 3 000 Kč tak náhradní výživné činí nadále částku 3 000 Kč. Náhradní výživné proto nemělo být rozhodnutím ÚP měněno, nýbrž mělo být ponecháno ve stejné výši. V ZNV není stanoveno, že by se výše náhradního výživného stanovovala z průměrných částek náhradního výživného. Popíralo by to smysl zákona, gramatický a logický výklad ust. § 4 odst. 1 ZNV, i zásady veřejného práva. Chybný výpočet žalovaného nevyplývá ani z Instrukce náměstkyně pro řízení sekce 7 č. 3/2021, ani ze Směrnice generálního ředitele č. 2/2021. Žalobci nejsou tyto interní dokumenty známy a přes žádost mu ani dotčenými orgány nebyly předloženy.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

5. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce namítá, že rozhodnutí ÚP je zmatečné, protože jeho výroková část je nejasná a skrývá se v záhlaví rozhodnutí ÚP a též proto, že v předchozím rozhodnutí ÚP ze dne 10. 12. 2024 č. j. 2480367/24/AB na období ode dne 1. 11. 2024 jsou v tabulce u náhradního výživného uvedeny za období od 1. 7. 2024 do 31. 10. 2024 úplně jiné částky, než které ÚP žalobci vyplatil, a které uvádí v jiných rozhodnutích, zejména v napadeném rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí došlo k převzetí těchto zmatečností, proto je nutno jej považovat za nepřezkoumatelné.
6. *Ve třetím žalobním bodu* žalobce namítá rozpor napadeného rozhodnutí s předchozím rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 12. 2024 č. j. MPSV-2024/266096-911, jímž žalovaný zrušil předchozí rozhodnutí ÚP o změně výše náhradního výživného, jelikož ve správnosti rozhodnutí ÚP shledal pochybení, které odůvodňuje jeho zrušení a vrácení věci k novému projednání. V napadeném rozhodnutí sice žalovaný konstatuje, že si je vědom, že předchozím rozhodnutím zrušil rozhodnutí ÚP a vrátil mu věc k novému projednání, nicméně odůvodňuje své potvrzení postupu ÚP tím, že ÚP při novém projednání postupoval v souladu s ZNV, Instrukcí náměstkyně pro řízení sekce 7 č. 3/2021, a Směrnicí generálního ředitele Úřadu práce České republiky č. 2/2021. Tento argument žalovaného je nepřijatelný a vnitřně rozporný. Pokud ÚP opakovaně postupuje způsobem, který žalovaný již jednou shledal jako nezákonný, žalovaný nemůže tentýž postup následně potvrdit s odkazem na interní instrukce, které nemohou odporovat zákonu. Žalovaný tím popřel vlastní předchozí zjištění, i přispěl k právní nejistotě a zbytečným průtahům v řízení.
7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 6. 8. 2025 navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Konstatoval, že žalobcem uvedený postup, kdy by u měsíce dubna měla být pro výpočet náhradního výživného použita nula, výslovně ZNV neupravuje. Je-li výživné stanoveno jako průměr pro období 4 kalendářních měsíců a je vypláceno i v kalendářním měsíci, kdy bylo uhrazeno více, než je stanovené výživné v tomto měsíci, je na místě, aby se taková skutečnost ve výši náhradního výživného projevila. Žalobcem předvídaný postup, tedy nejprve vypočítat rozdíl mezi stanoveným a přijatým výživným, následně aplikovat limitaci 3 000 Kč a místo záporných hodnot počítat nulu, a provést měsíční průměr, by ale nevedl ke stanovení náhradního výživného ve výši 3 000 Kč, nýbrž ve výši 2 250 Kč. Dále žalovaný odkázal na rozhodnutí ÚP, ze kterého je zřejmé, jak správní orgán rozhodl a připomenul, že rozhodnutí ÚP ze dne 10. 12. 2024 není předmětem přezkumného přezkumu.
8. V replice ze dne 24. 10. 2025 žalobce setrval na své předchozí uplatněné žalobní argumentaci.
9. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. U jednání konaného dne 16. 12. 2025 účastníci setrvali na své argumentaci. Žalobce navrhl, aby soud provedl důkaz správním spisem, a to rozhodnutím ÚP, odvoláním, napadeným rozhodnutím, rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 12. 2024, rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 1. 11. 2023 č. j. 20 P 50/2023-28, exekučním příkazem k provedení exekuce srážkami ze mzdy a jiných příjmů č. j. 091 EX 05821/23-016, vyrozuměním o zahájení exekuce č. j. 091 EX 05821/23-004, prohlášení o přijatém výživném a případném postoupení pohledávky za rozhodné období za měsíce březen 2024 až červen 2024 s opravným prohlášením. Soud tento návrh na provedení listin, jež jsou součástí spisu, zamítl pro nadbytečnost, jelikož tyto listiny nejsou sporné a soud ze správního spisu vychází.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

11. Soud neshledal podanou žalobu důvodnou.
12. Ze správního spisu vyplývají tyto rozhodné skutečnosti.
13. Dne 14. 2. 2024 žalobce požádal ÚP o náhradní výživné za svého povinného otce J. H., nar. X, vůči kterému je uplatněna exekuce na výživné na nezletilé dítě.
14. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 1. 11. 2023 č. j. 20 P 50/2023-28 s právní mocí dne 22. 11. 2023, soud schválil dohodu rodičů, podle níž se otec žalobce zavazuje a je povinen platit na výživu žalobce částku 14 400 Kč měsíčně k rukám matky žalobce do každého 15. dne v měsíci s účinností ode dne 1. 1. 2023. Exekučním příkazem ze dne 24. 1. 2024 č. j. 091 EX 05821/23-016 bylo rozhodnuto o provedení exekuce srážkami ze mzdy na úhradu dlužného výživného ve výši 365 436,20 Kč a běžného výživného ve výši 14 400 Kč měsíčně od 15. 2. 2024.
15. Rozhodnutím ÚP ze dne 13. 3. 2024 č. j. 508062/24/AB, přiznal ÚP žalobci nárok na náhradní výživné ve výši 3 000 Kč měsíčně ode dne 1. 3. 2024.
16. Podle prohlášení žalobce o přijatém výživném ze dne 17. 7. 2024 otec žalobce jako povinná osoba uhradil na výživném následující částky: 0 Kč za březen 2024; 17 450,70 Kč za duben 2024; 8 219,70 Kč za květen 2024 a 5 563,60 Kč za červen 2024.
17. Rozhodnutím ÚP ze dne 31. 7. 2024 č. j. 1476201/24/AB (dále též „rozhodnutí ÚP ze dne 31. 7. 2024“) změnil ÚP výši náhradního výživného z 3 000 Kč na 1 488 Kč ode dne 1. 7. 2024. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání.
18. Rozhodnutím ÚP ze dne 10. 12. 2024 č. j. 2480367/24/AB (dále též „rozhodnutí ÚP ze dne 10. 12. 2024“), změnil ÚP výši náhradního výživného z 1 488 Kč na 3 000 Kč ode dne 1. 11. 2024.
19. Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 12. 2024 č. j. MPSV-2024/266096-911 (dále též „rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2024“) zrušil rozhodnutí ÚP ze dne 31. 7. 2024 a věc vrátil ÚP k novému projednání. V odůvodnění konstatoval, že ÚP nepostupoval podle § 4 odst. 1 ZNV, kde se uvádí, že náhradní výživné se stanovuje jako rozdíl výše měsíční dávky výživného určené v exekučním titulu a částečného plnění výživného v příslušném měsíci, nejvýše však ve výši 3 000 Kč. Plní-li se výživné jinak než v pravidelných měsíčních dávkách, stanoví se pro účely stanovení výše náhradního výživného měsíční průměr těchto částek. V jednotlivých měsících nebylo výživné plněno pravidelně, ale bylo přijaté ve výši 0 Kč v březnu 2024, 17 451 Kč v dubnu 2024, 8 220 Kč v květnu 2024 a 5 564 Kč v červnu 2024, celkem 31 235 Kč, průměr plnění výživného za měsíc pak činí $31\,235\text{ Kč} : 4 = 7\,808,75\text{ Kč}$. Rozdíl výše měsíční dávky výživného určené v exekučním titulu a průměrného částečného plnění výživného za příslušné měsíce činí $14\,400\text{ Kč} - 7\,808,75\text{ Kč} = 6\,591,25\text{ Kč}$. Náhradní výživné za období červenec 2024 až říjen 2024 mělo být stanoveno ve výši 3 000 Kč měsíčně.
20. Rozhodnutím (ze dne 12. 2. 2025 č. j. 324633/25/AB) ÚP v daném případě v prvním stupni změnil ÚP výši náhradního výživného z 3 000 Kč na 1 488 Kč ode dne 1. 7. 2024. V odůvodnění konstatoval, že podle Instrukce pro řízení sekce 7 č. 3/2021 a podle Směrnice generálního ředitele č. 2/2021 se výše náhradního výživného stanoví jako rozdíl výše měsíční dávky výživného určené v exekučním titulu a částečného plnění výživného v příslušném měsíci, nejvýše ve výši 3 000 Kč měsíčně. Pokud je výživné plněno jinak než v pravidelných dávkách, pro účely stanovení výše náhradního výživného se stanoví měsíční průměr těchto částek. Výše náhradního výživného se stanoví na období 4 kalendářních měsíců a vychází se z měsíčního průměru částek za 4 kalendářní měsíce předcházející těmto 4 kalendářním

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

měsícům, za které se nárok prokazuje a uplatňuje. Není rozhodující, za jaký měsíc nároku je výživné plněno, zohledňuje se výživné, které oprávněná osoba v rozhodném období obdržela od povinné osoby. Protože výše náhradního výživného se stanoví jako rozdíl výše měsíční dávky výživného určené v exekučním titulu a částečného plnění výživného v příslušném měsíci, nejvýše však ve výši 3 000 Kč měsíčně, vychází se při určení výše náhradního plnění výživného z průměru částek za jednotlivé měsíce rozhodného období, nejvýše však ve výši 3 000 Kč měsíčně, a nikoli z průměru rozdílu stanoveného a přijatého výživného za rozhodné období jako celek. Při stanovení výše náhradního výživného se v každém měsíci rozhodného období vypočte rozdíl mezi stanoveným a přijatým výživným. Tento rozdíl se pak zohlední ve výši maximálně 3 000 Kč. Součet rozdílů mezi stanoveným a přijatým výživným za jednotlivé měsíce rozhodného období pak po vydělení čtyřmi dává výši náhradního výživného. Obecný výpočet výše náhradního výživného je následující: první měsíc: stanovené minus plněno se rovná rozdíl (rozdíl je do dalšího výpočtu zohledněn v maximální výši 3 000 Kč), druhý měsíc stanovené minus plněno se rovná rozdíl (rozdíl je do dalšího výpočtu zohledněn v maximální výši 3 000 Kč), třetí měsíc: stanovené minus plněno se rovná rozdíl (rozdíl je do dalšího výpočtu zohledněn v maximální výši 3 000 Kč) a čtvrtý měsíc: stanovené minus plněno se rovná rozdíl (rozdíl je do dalšího výpočtu zohledněn v maximální výši 3 000 Kč). Součet zohledněných rozdílů za jednotlivé měsíce děleno čtyřmi je výše náhradního výživného. K výpočtu uvedl ÚP následující tabulku:

Měsíc/rok	Stanovené výživné	Byla pohledávka postoupena	Přijaté výživné	Rozdíl stanoveného a přijatého výživného	Výše náhradního výživného
3/2024	14 400 Kč	Ne	0 Kč	14 400 Kč	3 000 Kč
4/2024	14 400 Kč	Ne	17 451 Kč	- 3 051 Kč	- 3 051 Kč
5/2024	14 400 Kč	Ne	8 220 Kč	6 180 Kč	3 000 Kč
6/2024	14 400 Kč	Ne	5 564 Kč	8 836 Kč	3 000 Kč
Celkem	57 600 Kč	-	31 235 Kč	26 365 Kč	5 949 Kč : 4
7/2024					1 488 Kč
8/2024					1 488 Kč
9/2024					1 488 Kč
10/2024					1 488 Kč

21. Žalobce proti tomuto rozhodnutí ÚP podal odvolání.
22. Napadeným rozhodnutím (ze dne 7. 5. 2025 č. j. MPSV-2025/101954-925) žalovaný rozhodnutí ÚP (ze dne 12. 2. 2025 č. j. 324633/25/AB) potvrdil. V odůvodnění konstatoval, že ÚP postupoval podle § 4 odst. 1 ZNV, podle něhož se náhradní výživné stanoví jako rozdíl výše měsíční dávky výživného určené v exekučním titulu a částečného plnění výživného v příslušném měsíci, nejvýše však ve výši 3 000 Kč měsíčně. Plní-li se výživné jinak než v pravidelných měsíčních dávkách, stanoví se pro účely stanovení výše náhradního výživného měsíční průměr těchto částek. V měsících březen 2024 až červen 2024 nebylo výživné plněno pravidelně, proto podle poslední věty tohoto odstavce se výše náhradního

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

výživného stanoví jako měsíční průměr náhradního výživného v jednotlivých měsících, tj. náhradního výživného ve výši 3 000 Kč za březen 2024, minus (-) 3 051 Kč za duben 2024, 3 000 Kč za květen 2024 a 3 000 Kč za červen 2024, celkem 5 949 Kč, měsíční průměr náhradního výživného pak činí $5\,949\text{ Kč} : 4 = 1\,488\text{ Kč}$. Náhradní výživné na období červenec 2024 až říjen 2024 bylo stanoveno správně ve výši 1 488 Kč měsíčně, v souladu s Instrukcí náměstkyně pro řízení sekce 7 č. 3/2021 i se Směrnicí generálního ředitele Úřadu práce České republiky č. 2/2021.

23. Městský soud v Praze věc posoudil následovně:
24. Soud se nejprve *zabýval druhým žalobním bodem*, namítané zmatečnosti rozhodnutí ÚP a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Pokud by tato námitka byla důvodná, bránila by taková vada věcnému posouzení napadeného rozhodnutí.
25. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008 č. j. 3 As 51/2007-84). Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003 č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003 č. j. 2 Ads 33/2003-78) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003 č. j. 7 A 181/2000-29), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994 č. j. 6A 63/93-22). Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.
26. Soud dodává, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí prvostupňového orgánu i rozhodnutí druhostupňového orgánu posuzovat jako celek; případné vady odůvodnění rozhodnutí prvostupňového orgánu tak mohl zhojit druhostupňový orgán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47). Soud rovněž uvádí, že zrušení správního rozhodnutí výlučně pro nepřezkoumatelnost vylučuje možnost věcného posouzení žalobních bodů, a tím pádem se prodlužuje celková délka sporu, což neprospívá ani účastníkům řízení, ani správním orgánům. Námitku nepřezkoumatelnosti je tedy nutné hodnotit i ve vztahu k hospodárné a k racionální aplikaci práva.
27. Napadená rozhodnutí posoudil soud optikou výše uvedené judikatury a dospěl k závěru, že rozhodnutí nepřezkoumatelná nejsou. Z jejich odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgány vyšly, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. Rozhodnutí jsou řádně odůvodněna a jsou plně srozumitelná.
28. Soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné ani z důvodu žalobcem tvrzené zmatečnosti rozhodnutí ÚP, která měla spočívat v nejasnosti výrokové části rozhodnutí ÚP,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

kteřá se podle žalobce skrývá v záhlaví rozhodnutí. Soud z rozhodnutí ÚP ověřil, že rozhodnutí je řádně rozčleněno na část výrokovou (str. 1), odůvodnění (str. 1 až 4) a poučení (str. 4), podle § 68 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“). Jmenované části jsou v písemném vyhotovení rozhodnutí ÚP jednoznačně odděleny, nikterak nesplývají. Co se týče sporované výrokové části rozhodnutí ÚP, soud předně uvádí, že výroková část musí ve smyslu § 68 odst. 2 správního řádu obsahovat výrok, tedy autoritativní řešení dané věci, záhlaví (návětí), ve kterém jsou před výrokem specifikována ustanovení právních předpisů, podle nichž je ve věci rozhodováno, a označení účastníků řízení a jejich zástupců. Ačkoli rozhodnutí ÚP je ve výrokové části koncipováno jako jednolitý text, jehož záhlaví není uvedeno v samostatném odstavci, není takto zvolená grafická úprava na újmu srozumitelnosti výroku, o kterém ÚP rozhodl, neboť písmo o něm tučně zvýraznil. Graficky tím text odlišil od zbylých náležitostí výrokové části. Takto zvolená grafická úprava nepředstavuje vadu, pro kterou by bylo nutné napadené rozhodnutí zrušit. Výroková část obsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti a lze z ní jednoznačně a bez jakýchkoli pochybností seznat, o čem a jak ÚP ve věci rozhodl. Samotný výrok není koncipován nikterak nejasně, jak se snaží v žalobě tvrdit žalobce. Z tučně zvýrazněné formulace, že ÚP „**rozhodl ... o změně výše náhradního výživného z 3 000 Kč na 1 488 Kč ode dne 1.7.2024, přiznané oprávněné osobě Š. H., nar. X**“ (tučně zvýraznil ÚP, pozn. soudu) je j zřejmé, jak a o čem rozhodl ÚP. Ostatně i sám žalobce byl schopen z výrokové části prvostupňového rozhodnutí seznat, jak bylo ve věci rozhodnuto, když proti způsobu řešení věci (výroku) brojí v podané žalobě konkrétními námitkami a stejně tak učinil už i v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ÚP.

29. Soud považuje námitky žalobce o zmatečnosti rozhodnutí ÚP ze dne 10. 12. 2024 za irelevantní, uvedené rozhodnutí se vztahuje k jinému než projednávanému období, nespadá tudíž do okruhu meritu přezkoumávaných rozhodnutí. Pro danou věc je podstatné, že údaje, z nichž žalovaný v napadeném rozhodnutí vychází, mají oporu ve správním spisu, a že žalovaný dospěl k při výpočtu výše náhradního výživného k přezkoumatelnému výsledku, jak soud rozvede níže.
30. Druhý žalobní bod tedy není důvodný. Soud proto mohl přistoupit k přezkumu napadeného rozhodnutí i v mantinelech dalších žalobních bodů.
31. *V prvním žalobním bodu* žalobce brojí proti výpočtu výše náhradního výživného. Namítá, že žalovaný nesprávně vykládá § 4 ZNV, který výpočet výše náhradního výživného upravuje.
32. Podle § 4 odst. 1 ZNV *náhradní výživné se stanovuje jako rozdíl výše měsíční dávky výživného určené v exekučním titulu a částečného plnění výživného v příslušném měsíci, nejvýše však ve výši 3 000 Kč měsíčně. Plní-li se výživné jinak než v pravidelných měsíčních dávkách, stanoví se pro účely stanovení výše náhradního výživného měsíční průměr těchto částek.*
33. Podle § 4 odst. 2 ZNV *výše náhradního výživného se stanovuje na období 4 kalendářních měsíců a vychází z měsíčního průměru částek stanovených podle odstavce 1 za 4 kalendářní měsíce předcházející 4 kalendářním měsícům, za které se nárok prokazuje a uplatňuje.*
34. Předně je třeba konstatovat, že účastníci řízení nespoujají výchozí údaje pro výpočet výše náhradního výživného, tedy výši měsíční dávky výživného určenou v exekučním titulu (14 400 Kč v každém měsíci 3/2024 až 6/2024 podle rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 1. 11. 2023 č. j. 20 P 50/2023-28 shora zmíněného), ani faktickou výši částečného plnění přijatého výživného ve 4 kalendářních měsících předcházejících měsícům, pro něž se

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

výživné stanovuje (tj. 0 Kč v březnu 2024, 17 451 Kč v dubnu 2024, 8 220 Kč v květnu 2024 a 5 564 Kč v červnu 2024). Spor je veden v podstatě o otázku právní, o postup pro výpočet výše náhradního výživného za měsíc 4/2024, a jeho v návaznosti o konečnou výši náhradního výživného.

35. Soud předně uvádí, že náhradní výživné je sociální dávkou hrazenou státem, jejím smyslem je dorovnat či zcela uhradit soudem stanovené výživné pro nezaopatřené dítě v případě, že fyzická osoba, která má k nezaopatřenému dítěti vyživovací povinnost, tuto svou povinnost neplní.
36. Způsob výpočtu výše náhradního výživného stanoví shora citované ust. § 4 ZNV. Jeho první odstavec uvádí, že *náhradní výživné se stanovuje jako rozdíl výše měsíční dávky výživného určené v exekučním titulu a částečného plnění výživného v příslušném měsíci*. Tedy, pro výpočet výše náhradního výživného je nutné od *výše měsíční dávky výživného určené v exekučním titulu* odečíst *výši částečného plnění výživného v příslušném měsíci*. Výsledný rozdíl představuje výši náhradního výživného pro příslušný měsíc. ZNV výši náhradního výživného limituje částkou 3 000 Kč v případě, že rozdíl mezi *výší měsíční dávky výživného určené v exekučním titulu* a *částečným plněním výživného v příslušném měsíci* (=náhradní výživné) je vyšší než 3 000 Kč, náhradní výživné pro příslušný měsíc je 3 000 Kč.
37. Jelikož částečně plněné výživné je v praxi často hrazeno v jednotlivých měsících v různých částkách, vložil zákonodárce do předmětného § 4 ZNV odstavec 2, který doplňuje způsob výpočtu náhradního výživného o další pravidlo. Podle § 4 odst. 2 ZNV *výše náhradního výživného [...] vychází z měsíčního průměru částek stanovených podle odstavce 1 za 4 kalendářní měsíce předcházející 4 kalendářním měsícům, za které se nárok prokazuje a uplatňuje*. Tedy, náhradní výživné se rovná měsíčnímu průměru částek vypočtených podle odstavce 1 pro 4 měsíce předcházející měsícům, pro které se náhradní výživné počítá.
38. Postup při výpočtu výše náhradního výživného je tedy podle shrnuté právní úpravy následující. Nejprve je potřeba pro každý jednotlivý měsíc ze 4 měsíců předcházejících měsícům, pro které se náhradní výživné počítá, stanovit částku náhradního výživného postupem podle prvního odstavce § 4. Tedy, pro každý jednotlivý měsíc odečíst od výše měsíční dávky výživného určené v exekučním titulu výši částečného plnění výživného, které bylo v daném měsíci uhrazeno. V případě výsledného rozdílu více jak 3 000 Kč aplikovat zákonnou limitaci 3 000 Kč. Následně je potřeba z takto stanovených částek náhradního výživného za jednotlivé (4) měsíce, z nichž se při výpočtu vychází, učinit měsíční průměr, tedy sečíst částky náhradního výživného za jednotlivé měsíce a tento součet vydělit 4. Výsledek pak představuje konečnou výši náhradního výživného.
39. V případě žalobce je postup výše náhradního výživného následující:
3/2024: 14 400 Kč (výživné podle exekučního titulu) minus 0 Kč (výživné přijaté) = 14 400 Kč, po zákonném limitu 3 000 Kč výše náhradního výživného je **3 000 Kč**,
4/2024: 14 400 Kč (výživné podle exekučního titulu) minus 17 451 Kč (výživné přijaté vyšší než výživné podle exekučního titulu) = **přeplatek na výživném 3 051 Kč**,
5/2024: 14 400 Kč (výživné podle exekučního titulu) minus 8 220 Kč (výživné přijaté) = 6 180 Kč, po zákonném limitu 3 000 Kč výše náhradního výživného je **3 000 Kč**,
6/2024: 14 400 Kč (výživné podle exekučního titulu) minus 5 564 Kč (výživné přijaté) = 8 836 Kč, po zákonném limitu 3 000 Kč výše náhradního výživného je **3 000 Kč**.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

Výše náhradního výživného je podle první věty § 4 odst. 2 ZNV počítána vždy z měsíčních částek, a je stanovena jako měsíční průměr uvedených částek, takto:

$[3\,000 \text{ (za březen 2024)} + (- \text{ přeplatek na výživném o } 3\,051 \text{ za duben 2024)} + 3\,000 \text{ (za květen 2024)} + 3\,000 \text{ (za červen 2024)}] : 4 = 1\,487,25 \text{ Kč, tj. } 1\,488 \text{ Kč.}$

40. Soud konstatuje, že ÚP v rozhodnutí postupoval při výpočtu výše náhradního výživného v souladu s výše uvedeným postupem, když nejprve v každém měsíci rozhodného období vypočetl rozdíl mezi stanoveným a přijatým výživným. Tento rozdíl pak zohlednil ve výši maximálně 3 000 Kč. Součet rozdílů mezi stanoveným a přijatým výživným za jednotlivé měsíce rozhodného období (po případném zohlednění zákonné limitace) pak vydělil 4, čímž získal měsíční průměr náhradního výživného za jednotlivé rozhodné měsíce, tedy výslednou výši náhradního výživného.
41. Soud konstatuje, že v tabulce uvedené k výpočtu náhradního výživného na str. 3 rozhodnutí ÚP, uvedl ÚP nadbytečně i celkový součet: stanoveného výživného, přijatého výživného, rozdílů mezi stanoveným a přijatým výživným (bez aplikace zákonné limitace), uvedené celkové částky nejsou podle ZNV pro výpočet náhradního výživného rozhodné, jelikož výše náhradního výživného je podle první věty § 4 odst. 2 ZNV počítána vždy z měsíčních částek, což je v dané věci podstatné. Ze zbylých částí tabulky, zejména ze sloupce *Výše náhradního výživného* lze shledat, jak ÚP výsledné částky náhradního výživného vypočítal. Současně ÚP svůj postup při výpočtu náhradního výživného v rozhodnutí podrobně popsal s výpočtem výše náhradního výživného. Ze str. 2 a 3 rozhodnutí ÚP je zjevné, jak bylo při výpočtu náhradního výživného postupováno a jakými úvahami byl správní orgán veden. Zvolený postup soud považuje za souladný se zákonem.
42. Žalovaný v odůvodnění na str. 4 doplnil: „*Správní orgán prvního stupně postupoval podle ustanovení § 4 odst. 1 zákona o náhradním výživném, kde se uvádí, že náhradní výživné se stanovuje jako rozdíl výše měsíční dávky výživného určené v exekučním titulu a částečného plnění výživného v příslušném měsíci, nejvýše však ve výši 3 000 Kč měsíčně. **Plní-li se výživné jinak než v pravidelných měsíčních dávkách, stanoví se pro účely stanovení výše náhradního výživného měsíční průměr těchto částek.** V měsících 03-06/2024 nebylo výživné plněno pravidelně, proto podle poslední věty tohoto odstavce se výše náhradního výživného stanoví jako **měsíční průměr náhradního výživného v jednotlivých měsících**, tj. náhradního výživného ve výši 3 000 Kč za 03/2024, -3 051 Kč za 04/2024, 3 000 Kč za 05/2024 a 3 000 Kč za 06/2024, celkem 5 949 Kč, měsíční průměr náhradního výživného pak činí $5\,949 \text{ Kč} : 4 = 1\,488 \text{ Kč}$. Náhradní výživné na období 07/2024 až 10/2024 pak bylo správně stanoveno ve výši 1 488 Kč měsíčně“ (zvýrazněno žalovaným v napadeném rozhodnutí, pozn. soudu). Soud citované odůvodnění žalovaného považuje za nepřesné v části, v níž žalovaný výpočet výše náhradního výživného opírá o druhou větu § 4 odst. 1 ZNV, která stanoví, že *plní-li se výživné jinak než v pravidelných měsíčních dávkách, stanoví se pro účely stanovení výše náhradního výživného měsíční průměr těchto částek*. Formulací „*plní-li se výživné jinak než v pravidelných měsíčních dávkách*“ jsou totiž myšleny situace, kdy je výživné placeno jinak než pravidelně jedenkrát v každém měsíci, například čtvrtletně, pololetně, či ročně. V takových případech je právě podle citovaného zákonného znění potřeba stanovit průměrnou měsíční částku takto plněného výživného, aby mohla být vypočtena výše náhradního výživného, která je podle první věty uvedeného ustanovení počítána vždy z měsíčních částek. Druhá věta § 4 odst. 1 ZNV naopak nedopadá na situace, kdy je výživné plněno v (pravidelných) měsíčních dávkách, které jsou ale v různé výši. Na tyto případy pamatuje § 4 odst. 2 ZNV, který s ohledem na případné*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

plnění výživného každý měsíc v jiných částkách stanoví, že se náhradní výživné vypočte jako měsíční průměr náhradního výživného stanoveného podle odstavce 1 za 4 kalendářní měsíce předcházející měsícům, pro které je výživné určováno.

43. Podle soudu výše přiblížená nepřesnost v odůvodnění napadeného rozhodnutí nepředstavuje důvod pro jeho zrušení. Ačkoliv žalovaný v napadeném rozhodnutí podle soudu nesprávně uvedl, že při výpočtu náhradního výživného vycházel z § 4 odst. 1 věty druhé ZNV, následně jím popsaný postup výpočtu náhradního výživného: „*měsíční průměr náhradního výživného v jednotlivých měsících, tj. náhradního výživného ve výši 3 000 Kč za 03/2024, -3 051 Kč za 04/2024, 3 000 Kč za 05/2024 a 3 000 Kč za 06/2024, celkem 5 949 Kč, měsíční průměr náhradního výživného pak činí $5\,949\text{ Kč} : 4 = 1\,488\text{ Kč}$* “ (zvýrazněno žalovaným v napadeném rozhodnutí, pozn. soudu) je již správný, souladný se zákonem. Nadto zcela jednoznačný popis výpočtu provedl již ÚP v rozhodnutí, které tvoří s napadeným rozhodnutím jeden celek. Jelikož správní orgány provedly výpočet výše náhradního výživného v souladu se zákonem, soud neshledal důvod napadené rozhodnutí rušit pro dílčí nepřesnost jeho odůvodnění.
44. Žalobce v žalobě uplatňuje dvě argumentační roviny. V první tvrdí, že záporná částka (-3 051 Kč) v měsíci dubnu 2024 by pro účely stanovení výše náhradního výživného měla být při výpočtu zohledněna jako 0 Kč, neboť náhradní výživné nemůže být záporné. Ve druhé uvádí, že by nejprve měl být vypočten součet rozdílů mezi stanoveným a plněným výživným za měsíce březen 2024 až červen 2024, který činí 26 365 Kč. Následně by měl být stanoven průměr rozdílu mezi stanoveným výživným a plněným výživným za jeden měsíc, který činí 6 591,25 Kč. Náhradní výživné by tak činilo 7 808,75 Kč měsíčně, se zákonnou limitací 3 000 Kč. Ani jedna z těchto žalobních argumentací, které si vzájemně odporují, neboť jsou založeny na zcela jiných způsobech výpočtu náhradního výživného, nemůže obstát.
45. K prvnímu tvrzení žalobce, že by u měsíce dubna, u něhož rozdíl mezi výší měsíční dávky výživného určené v exekučním titulu a částečným plněním výživného v příslušném měsíci činí zápornou hodnotu (- 3 051 Kč), měla být pro účely výpočtu náhradního výživného zohledněna částka 0 Kč, soud uvádí, že takový postup nemá oporu v zákoně. ZNV nestanoví, že by v případě, kdy je v jednotlivém měsíci plněno výživné ve vyšší částce, než je stanoveno v exekučním titulu, a tedy rozdíl mezi výší měsíční dávky výživného určené v exekučním titulu a částečným plněním výživného je záporný, měla být při výpočtu náhradního výživného za daný měsíc započítána hodnota 0 Kč. ZNV stanoví, že náhradní výživné se rovná měsíčnímu průměru rozdílů mezi výší měsíční dávky výživného určené v exekučním titulu a částečným plněním výživného v příslušném měsíci, a to za 4 kalendářní měsíce předcházející měsícům, pro něž je výživné stanoveno. Zákon upravuje pouze zákonnou limitaci pro případy, kdy je rozdíl mezi výší stanovené měsíční dávky a výší plněného výživného v příslušném měsíci vyšší než 3 000 Kč, pak je náhradní výživné pro příslušný měsíc stanoveno ve výši 3 000 Kč. Jiné korekce výše rozdílů mezi výší měsíční dávky výživného určené v exekučním titulu a částečným plněním výživného v příslušném měsíci zákon neupravuje. Nadto se soud ztotožňuje s žalovaným, že je-li výživné stanoveno jako průměr pro období 4 kalendářních měsíců včetně měsíce, kdy bylo uhrazeno více, než je stanovené výživné v tomto měsíci, je na místě, aby se taková skutečnost ve výši náhradního výživného projevila. Dávka náhradního výživného totiž má být stanovena tak, aby součet dávky náhradního výživného a částečné úhrady uloženého výživného byl ve výši výživného stanoveného v rozhodnutí soudu. Předmětná žalobní námitka, že v případě záporného rozdílu by mělo být počítáno s 0 Kč, tak nemá oporu v zákoně.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

46. Stejně tak není relevantní ani druhá argumentační linie, v níž žalobce popisuje postup pro výpočet náhradního výživného tak, že nejprve měl být vypočten součet rozdílů mezi stanoveným a plněným výživným za měsíce březen 2024 až červen 2024, který činí 26 365 Kč. Následně by měl být stanoven průměr rozdílů mezi stanoveným výživným a plněným výživným za jeden měsíc, který činí 6 591,25 Kč. Takto stanovený průměrný rozdíl žalobce následně označuje jako průměrné měsíční placené výživné a odečítá jej od stanovené výše výživného (14 400 Kč) s tím, že náhradní výživné by tak činilo 7 808,75 Kč měsíčně. Žalobce poté zohledňuje zákonnou limitaci 3 000 Kč a uzavírá, že náhradní výživné mělo být stanoveno ve výši 3 000 Kč. Takto žalobcem popsany postup výpočtu náhradního výživného ze ZNV nevyplývá. Jak soud konstatoval výše, náhradní výživné se stanoví jako měsíční průměr částek stanovených postupem podle § 4 odst. 1 ZNV (tedy rozdílů mezi stanoveným a přijatým výživným v příslušném měsíci s případnou aplikací zákonné limitace 3 000 Kč) pro 4 kalendářní měsíce předcházející měsícům, pro něž je náhradní výživné určováno. Výše náhradního výživného je podle první věty § 4 odst. 2 ZNV počítána vždy z jednotlivých měsíčních částek. Žalobcem navrhovaný postup je navíc značně zmatečný, když žalobce totožnou částku 6 591,25 Kč nejprve označuje jako průměrný *rozdíl* mezi stanoveným výživným a plněným výživným za měsíce březen 2024 až červen 2024 a následně jako průměrné měsíční *placené výživné* za předmětné měsíce. Tuto částku poté žalobce odečítá od stanoveného výživného (14 400 Kč), aby získal rozdíl mezi stanoveným a plněným výživným, přestože tento rozdíl pro každý měsíc stanovil již v úvodu svého početního postupu.
47. Námitky týkající se Instrukce náměstkyně pro řízení sekce 7 č. 3/2021 a Směrnice generálního ředitele č. 2/2021, z nichž žalovaný vedle zákonné úpravy při výpočtu výše náhradního výživného vycházel, shledal soud irelevantní. Způsob výpočtu výše náhradního výživného vyplývá přímo ze ZNV. Žalovaný, resp. ÚP, přitom postupovali při výpočtu náhradní výživného v souladu se zákonnou úpravou. Pro posouzení věci je tedy irelevantní, pokud se správní orgány při výpočtu náhradního výživného řídili i vnitřními předpisy, když aplikovali postup stanovený zákonem. Důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí proto ani nemůže být tvrzené nepředložení interních dokumentů žalobci, když úprava obsažená v takových dokumentech není pro věc rozhodná, neboť postup při výpočtu náhradního výživného je stanoven přímo zákonem, a tento postup byl v dané věci správními orgány dodržen.
48. První žalobní bod tudíž není důvodný.
49. Soud neshledal důvodným ani *třetí žalobní bod*, v němž žalobce namítá rozpor napadeného rozhodnutí s předchozím rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 12. 2024, ve kterém žalovaný zrušil předchozí rozhodnutí ÚP ze dne 31. 7. 2024. Dospěl k závěru, že náhradní výživné za období červenec 2024 až říjen 2024 mělo být stanoveno ve výši 3 000 Kč měsíčně. Následně vydaným prvostupňovým rozhodnutím ÚP setrval na svém původním postupu výpočtu náhradního výživného a stanovil náhradní výživné za předmětné období ve výši 1 488 Kč měsíčně. Tento postup následně potvrdil žalovaný napadeným rozhodnutím. Lze se ztotožnit se žalobcem, že žalovaný zaujal v napadeném rozhodnutí ohledně postupu výpočtu výše náhradního výživného jiný právní názor než ve svém předchozím rozhodnutí ze dne 16. 11. 2024. Žalovaný nejprve zrušil předchozí rozhodnutí ÚP ze dne 31. 7. 2024 a věc mu vrátil k novému projednání a následně potvrdil rozhodnutí ÚP ze dne 12. 2. 2025 založené na stejném závěru jako rozhodnutí ÚP ze dne 31. 7. 2024. Prodloužil tím předmětné řízení, což nicméně neodůvodňuje zrušení napadeného rozhodnutí, tím by se řízení opět

prodloužilo. Ve věci je podstatné, že v konečném důsledku bylo dosaženo správně stanovené výše náhradního výživného, jak soud konstatoval v předchozím žalobním bodu, tedy že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem. Žalovaný přitom svůj závěr učiněný v napadeném rozhodnutí řádně a srozumitelně odůvodnil a současně se vyjádřil i ke svému předchozímu rozhodnutí s tím, že si je vědom odlišného právního stanoviska. Zdůraznil však, že ÚP v prvostupňovém rozhodnutí rozhodl v souladu se zákonem. Soud neshledal důvod napadené rozhodnutí pro změnu právního názoru žalovaného zrušit, když žalovaný v napadeném rozhodnutí svůj závěr řádně odůvodnil a tento závěr je v souladu se zákonem.

50. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
51. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nepřísluší mu právo na náhradu nákladů, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku. Žalovanému pod výrokem III. tohoto rozsudku soud náhradu nákladů řízení přiznat nemohl, neboť neshledal, že by v projednávané věci přesáhly jeho běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. prosinec 2025

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.